

Čís. 16121.

To, že vyrovnací komisař nařídil odklad dražby na dobu 60 dnů, není důvodem pro odpor proti udělení příklepu, byla-li dražba přesto provedena.

(Rozh. ze dne 20. května 1937, R II 242/37.)

Exekuční soud udělil příklep nejvíce podávajícím Jaroslavu O. a Františku Ch. k vydraženým nemovitostem patřícím povinné, zapsaným ve vložkách 251 a 256 pozemkové knihy kat. území R. Rekursní soud odmítl rekurs povinné. Důvody: Pokud lze z kusého znění rekursu seznati, stěžuje si povinná na napadené usnesení proto, že bylo o jejím jmění zahájeno zemědělské vyrovnací řízení a že přes její žádost nebyla dražba do dražby vzatých nemovitostí odložena podle § 13 vyr. ř. a vládn. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. Stížnost však jest nepřípustná. V § 187 ex. ř. jest přesně uvedeno, kdo jest oprávněn k stížnosti proti usnesení o příklepu. Jsou to pouze účastníci dražebního řízení, uvedení v §§ 171 až 173 ex. ř., mezi něž ovšem náleží i povinní, byli-li při dražebním roku přítomni a marně při něm vznesli odpor. Osoby, jež nebyly u dražebního roku, mohou podati podle poslední věty prvního odstavce § 187 ex. ř. rekurs jen z důvodu uvedeného v § 184 č. 3 ex. ř., že totiž nebyly zpraveny vůbec o dražebním roku, ač zpraveny býti měly. O takový případ tu neběží. Povinná byla podle poštovního zpátečního lístku o dražbě, která se konala dne 14. ledna 1937, zpravena již dne 26. listopadu 1936, a nebyla jí tudíž odňata možnost zúčastniti se dražebního roku a podati po případě odpor proti příklepu, kdyby ovšem tu byl některý ze zákonných důvodů v § 184 ex. ř. taxativně vypočtených. Povinná však se k dražbě nedostavila a není tedy již oprávněna k stížnosti (viz rozh. č. 11673 Sb. n. s.). Bylo proto stížnost povinné odmítnouti jako nepřípustnou (§ 526, odst. 2, c. ř. s. a § 78 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Povinná uvedla ve svém rekursu proti usnesení soudu první stolice, že prý jí vyrovnací komisař dne 8. ledna 1937 ústně slíbil, že odloží dražbu, o kterou jde, z úřadu na 60 dnů, pročež prý povinná tehdy žádost za takový odklad nepodala, ale že jí pak přece podala dne 13. ledna 1937 a že na ni »dodnes neobdržela žádné odpovědi«. Dále uvedla povinná v rekursu, že prý jí bylo u krajského soudu v O. oznámeno, že prodej bude odložen z úřadu a že prý u okresního soudu (v P.) jistému J-ovi bylo řečeno, že prodej nebude proveden v důsledku zahájeného vyrovnacího řízení, a že povinná podle toho byla přesvědčena, že dražba dne 14. ledna 1937 provedena nebude. Podle rekursu utrpěla prý povinná provedením dražby nenahraditelnou škodu, »pověď by se byla jinak zařídila, aby nemovitosti nebyly prodány«. Než

i kdyby byl vyrovnací komisař skutečně nařídil odklad dražby na dobu 60 dní písemně vydaným usnesením a kdyby je byl dodal exekučnímu soudu, nebyl by tu žádný z důvodů v § 184 ex. ř. výčetmo uvedených pro odpor proti udělení příklepu, kdyby dražba přes to byla provedena. Dražba provedená přes takový odklad by nebyla ani zmatečná, ani nicotná, a nemohl by také býti v tom případě příklep z úřadu zrušen. Jinak by se ovšem věc měla, kdyby byl prvý soud dražbu provedl přes to, že by ze spisů bylo zjevné, že jsou tu splněny předpoklady pro zákaz vymáhání podle § 21, odst. 1, vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. (ve znění vlád. nař. č. 259/1936 Sb. z. a n. a vlád. nař. č. 13/1937 Sb. z. a n.). Tomu však v souzeném případě tak není. Ani z rekursu povinné proti usnesení soudu první stolice, ani z exekučních spisů neplyne nic, co by opravňovalo ke kladnému úsudku v tom směru. Ba ani dovolací rekurs neuvádí nic, co by takový závěr skutkově odůvodňovalo. Názor zastávaný v dovolacím rekursu, že prý § 21 uvedeného vlád. nař. »nařizuje, že dražby na majetek zemědělců po dobu vyhlášení vyrovnacího řízení nesmí býti provedeny«, jest v rozporu s obsahem řečeného předpisu, jenž zakazuje sice vymáhání pohledávek zajištěných zástavním právem zapsaným ve veřejných knihách na nemovitostech zemědělského podniku, ale jen za určitých předpokladů, jež v tomto případě ani nebyly tvrzeny. Rekursní soud tedy nepochybil, odmítl-li rekurs povinné jako nepřipustný.

Čís. 16122.

Podle § 86 poplat. zák. č. 50/1850 ř. z. jest právně neúčinná jen listina zřízená za účelem zkrácení poplatků, nikoli však i smlouva, jež jest základem této listiny.

(Rozh. ze dne 20. května 1937, Rv II 537/35.)

Proti žalobě na zaplacení částky 3.000 Kč, již se žalující banka domáhá jako nedoplatku tržové ceny za pozemek prodaný Josefem a Antonínem M. zůstavitelce Alžbětě H., namítly žalované dědičky mimo jiné též to, že jest ujednání o kupní ceně podle § 86 poplat. zákona č. 50/1850 ř. z. nicotné, neboť v písemné kupní smlouvě byla uvedena jako kupní cena pozemku částka 2.000 Kč, ač ve skutečnosti byla smluvena cena 6.000 Kč. Soud první stolice uznal podle žaloby. D o v o l a c í s o u d co do jistiny potvrdil rozsudek soudu první stolice.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž jde, v

d ů v o d e c h:

Dovolací soud schvaluje právní názor odvolacího soudu, že podle § 86 poplatkového zákona ze dne 9. února 1850, č. 50 ř. z. jest právně neúčinná pouze listina zřízená za účelem zkrácení poplatků, nikoli však i smlouva, jež jest základem řečené listiny. Otázka, zdali a v ja-